

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวได้มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเมื่อรัฐบาลได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้ประเทศไทยเป็นมหานครท่องเที่ยวแห่งเอเชีย (Tourism capital of Asia) เมื่อปีพุทธศักราช 2544 ในสมัยรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่ง เป็นแนวคิดที่ให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศในช่วงเวลานั้น เนื่องจากยุทธศาสตร์ดังกล่าวเป็นแหล่งที่มาของการจ้างงานในภาคธุรกิจบริการที่ ก่อให้เกิดการกระจายรายได้และความเจริญสู่ท้องถิ่นไปทั่วภูมิภาคของประเทศอย่างทั่วถึงรวมทั้ง ส่งเสริมให้เกิดธุรกิจต่อเนื่องอีกหลายสาขาได้ ซึ่งยุทธศาสตร์ดังกล่าวข้างต้น ได้ส่งผลให้ ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางเครือข่ายการท่องเที่ยวของภูมิภาคเอเชียและภายใต้ยุทธศาสตร์การ พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในการสร้างความเป็นเลิศในตลาดโลกเพื่อให้ ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันได้ในระดับโลก และมีเป้าหมายในการกำหนดตำแหน่ง เชิงการท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งรายได้สำคัญที่สามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ประเทศได้ อย่างมหาศาล อันเป็นการส่งเสริมให้ประเทศมีรายได้จากการท่องเที่ยวมากขึ้น รวมทั้งสามารถ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันได้ในตลาดโลกอีกด้วย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2544 : ออนไลน์)นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีความสำคัญต่อสังคมและประเทศในอีกหลายด้าน ได้แก่ ช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของคนในท้องถิ่น ช่วยสร้างความเจริญทางสังคม ส่งเสริมให้มีการ อนุรักษ์ วัฒนธรรมประเพณี และสิ่งแวดล้อม ก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการศึกษา การดำรงอยู่ของ วัฒนธรรมประเพณี ช่วยลดปัญหาการอพยพย้ายถิ่นของคนในชุมชนและท้องถิ่น ตลอดจนกระตุ้น ให้มีการคิดค้นนำทรัพยากรส่วนเกินที่ด้อยค่า มาประดิษฐ์เป็นสินค้าที่ระลึกจำหน่ายให้แก่ผู้มา ท่องเที่ยวอีกด้วย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2549 : ออนไลน์)

ในหลายมุมมอง การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดผลกระทบที่เป็นประโยชน์ ในหลายด้าน เช่น การขยายตัวทางเศรษฐกิจ การสร้างงานสร้างอาชีพของคนในท้องถิ่นและ นำรายได้ที่เป็นผลของการท่องเที่ยวเข้าสู่ชุมชน เป็นการกระจายรายได้เพื่อสร้างความมั่นคงและ ต่อเนื่องยั่งยืนให้ชุมชน รวมทั้งการส่งเสริมให้มีการพัฒนาระบบการคมนาคมขนส่ง การพัฒนา ระบบโครงสร้างพื้นฐานระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ และการพัฒนาด้านอื่นๆในชุมชน ให้สอดคล้องกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยว แต่ในอีกด้านหนึ่งการท่องเที่ยวได้ก่อให้เกิดผลกระทบใน

เชิงลบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในการสร้างผลเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เช่น มลพิษ ปัญหาการเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวเนื่องจากขาดกระบวนการสร้างจิตสำนึกถึงคุณค่าของสภาพแวดล้อมที่อาศัย และความสามารถในการรองรับขยะและสาธารณูปโภคต่าง ๆ ของแหล่งท่องเที่ยว ทำให้เกิดการทำลายทัศนียภาพของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม ปัญหาทางสังคม และ วิธีการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนไปส่งผลให้ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ถูกทำลายลง ที่ทำให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมสภาพเร็วขึ้นและเกิดปัญหาที่ไม่รู้จักจบสิ้น

นอกจากปัญหาดังกล่าวแล้ว ยังมีอีกหลายปัญหาที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว ได้แก่ ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม ปัญหาหมักคูกเทศก์เถื่อนหรือขาดแคลนหมักคูกเทศก์ ความสามารถในการรองรับขยะและสาธารณูปโภคต่าง ๆ ของแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น ซึ่งผลการวิจัยการจัดการท่องเที่ยวของชุมชน พบว่า ชุมชนส่วนใหญ่มองว่าเกิดผลในเชิงบวกต่อชุมชนทั้งการได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับคนภายนอก การสร้างรายได้ การเรียนรู้ร่วมกันของคนในชุมชน ความสามัคคี ก่อให้เกิดการพัฒนาในชุมชน และนำมาซึ่งความภาคภูมิใจของคนในชุมชน แต่ผลการวิจัยพบว่ามีปัญหาที่ชุมชนประสบจากการท่องเที่ยว ได้แก่ การขาดการวางแผนที่ดีในการจัดการท่องเที่ยว การขาดความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในบางแห่งขาดความพร้อม ขาดประสบการณ์และเงินทุนในการดำเนินการ และมีผลกระทบจากการท่องเที่ยว ซึ่งชุมชนได้เสนอแนะให้ หน่วยงานภาครัฐเข้าไปช่วยเสริมในการสร้างความรู้ ความเข้าใจ ช่วยประชาสัมพันธ์ เพื่อให้การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน ดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2549 : 3-5)

การศึกษาทรัพยากรการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปัจจุบัน พบว่า ไทยเป็นประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติจึงมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่หลากหลายรวมทั้ง แหล่งท่องเที่ยวด้านศิลปกรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังมีการประกอบอาชีพที่โดดเด่นในด้านการเกษตร เช่น การปลูกข้าว ผัก ผลไม้ ทั้งผลไม้เมืองหนาว เช่น ท้อ สตรอเบอร์รี่ และ ผลไม้เมืองร้อนที่ขึ้นชื่อเป็นที่นิยมของชาวต่างประเทศและนักท่องเที่ยว เช่น ทุเรียน เงาะ และลองกอง จากสภาพดังกล่าวส่งผลให้การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มีบทบาทสูงยิ่งในการนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของประเทศและเป็นอุตสาหกรรมที่ทำได้อันดับหนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับมูลค่าการส่งออกของสินค้าอื่น ๆ ส่งผลให้การท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจสังคม และเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบันเนื่องจากเป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศ ที่ช่วยลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ ช่วยสร้างอาชีพและการจ้างงาน รวมทั้งส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจของท้องถิ่นและก่อให้เกิดการกระตุ้นการผลิตในด้านต่าง ๆ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2549 : 2)

ในการศึกษารูปแบบการท่องเที่ยวประเภทแหล่งธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นอีกรูปแบบในการท่องเที่ยวที่ใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีการดำเนินชีวิตของคนในชนบท เป็นจุดเด่นดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาสัมผัสกับวิถีชีวิตของเกษตรกร รวมทั้งความเพลิดเพลินและความรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์กับชีวิตประจำวัน และทำให้คนในท้องถิ่นได้เรียนรู้ มีความเข้าใจ และภาคภูมิใจกับอาชีพเกษตรกรรมอันเป็นรากเหง้าของคนไทยมาแต่ครั้งโบราณนับเป็นเวลากว่าพันปี ภายใต้แนวคิด ปรัชญา องค์ความรู้ และภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ นักท่องเที่ยวจะได้สัมผัสกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวชนบท และได้เรียนรู้ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม กิจกรรมของชุมชน และการประกอบอาชีพทางเกษตรของแต่ละชุมชนทั้งที่เป็นวิถีเกษตรแบบดั้งเดิม และการใช้เทคโนโลยีในบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ ซึ่ง การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้แยกประเภททรัพยากรในการจัดกิจกรรม 9 กิจกรรม ได้เผยแพร่เป็นปีท่องเที่ยว Amazing Thailand 1998 – 1999 โดยร่วมกับกรมส่งเสริมการเกษตร และจัดให้มีกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว ซึ่งกิจกรรมหนึ่งในนั้น คือ การเกษตรไทย หรือ Amazing Agricultural Heritage และสามารถแก้ไขปัญหาการว่างงานของคนในชนบท อันเนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจของประเทศ และเป็นการกระจายรายได้ อีกทางหนึ่ง จากความสำเร็จดังกล่าว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และกรมส่งเสริมการเกษตรจึงได้มีนโยบายให้ทุกจังหวัดจัดให้มีการท่องเที่ยวเกษตรขึ้น โดยยึดแนวการจัดกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างให้เป็นกิจกรรมที่ยั่งยืน (โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว, 2550 : ออนไลน์)

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวที่จะทำให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่น ทั้งในภาคและนอกภาคการเกษตร โดยเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ท่องเที่ยวชมชนภาคเกษตรกรรม (กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2544 : 2) ทั้งนี้การท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่เกษตรกรรมเพื่อชื่นชมความสวยงาม ความสำเร็จ และความเพลิดเพลินในสวนเกษตร ได้รับความรู้ ประสบการณ์ใหม่ ๆ บนพื้นฐานการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ มีจิตสำนึก ต่อการรักษาสภาพแวดล้อม ของสถานที่แห่งนั้น และจะต้องมีการบริหารจัดการที่ดีจากบุคคล ทั้ง 3 กลุ่ม อันได้แก่ เจ้าของสวน ผู้นำเที่ยวรวมถึงมัคคุเทศก์ และนักท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกัน โดยจะต้องรู้วิธีการจัดการอย่างมีระบบ เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในแหล่งนั้นๆ เป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง (ราไพพรรณ แก้วสุริยะ, 2544 : 120)

บ้านฝิมด หมู่ที่ 7 ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานเกษตรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยกรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ให้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ท่องเที่ยวเชิงเกษตร ตามนโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างปีพ.ศ. 2540 – 2546 โดยได้เริ่มดำเนินการครั้งแรกในปี พ.ศ. 2546 จนถึงปัจจุบัน รวมเป็นระยะเวลา 6 ปี โดยยังไม่มีการศึกษาในเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็น

ความสำคัญที่จะต้องศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมด อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะ ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ของชุมชนบ้านฝึมด หมู่ที่ 7 ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมด หมู่ที่ 7 ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมด อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นการวิจัยเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ของการท่องเที่ยวประเภทหนึ่งของรูปแบบการท่องเที่ยววัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยา การท่องเที่ยวเชิงดาราศาสตร์ และการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นการส่งเสริมค้าออกที่มองไม่เห็นด้วยสายตา เป็นการพักผ่อนคลายความตึงเครียด และนำมาซึ่งความเจริญของชุมชน การศึกษาการจัดการ ปัญหา และข้อเสนอแนะในการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมด อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยาทำให้ชุมชนมีทิศทางและทางออกของการจัดการในด้านคณะกรรมการ การจัดกิจกรรม การประสานงาน การบริการ และงบประมาณ เป็นชุมชนพึ่งตนเองมีเครือข่าย และการมีส่วนร่วมกับหน่วยงาน ชุมชนท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

ขอบเขตในการวิจัย

การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมด หมู่ที่ 7 ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีขอบเขตดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ : ศึกษาเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของศูนย์ท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมด หมู่ที่ 7 ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2. ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ เป็นประชากรแบบเฉพาะเจาะจง โดยเป็นประชากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมด ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

2.1 คณะกรรมการศูนย์ท่องเที่ยวเชิงเกษตรไทรน้อย ผู้ดำเนินการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมด จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 11 คน

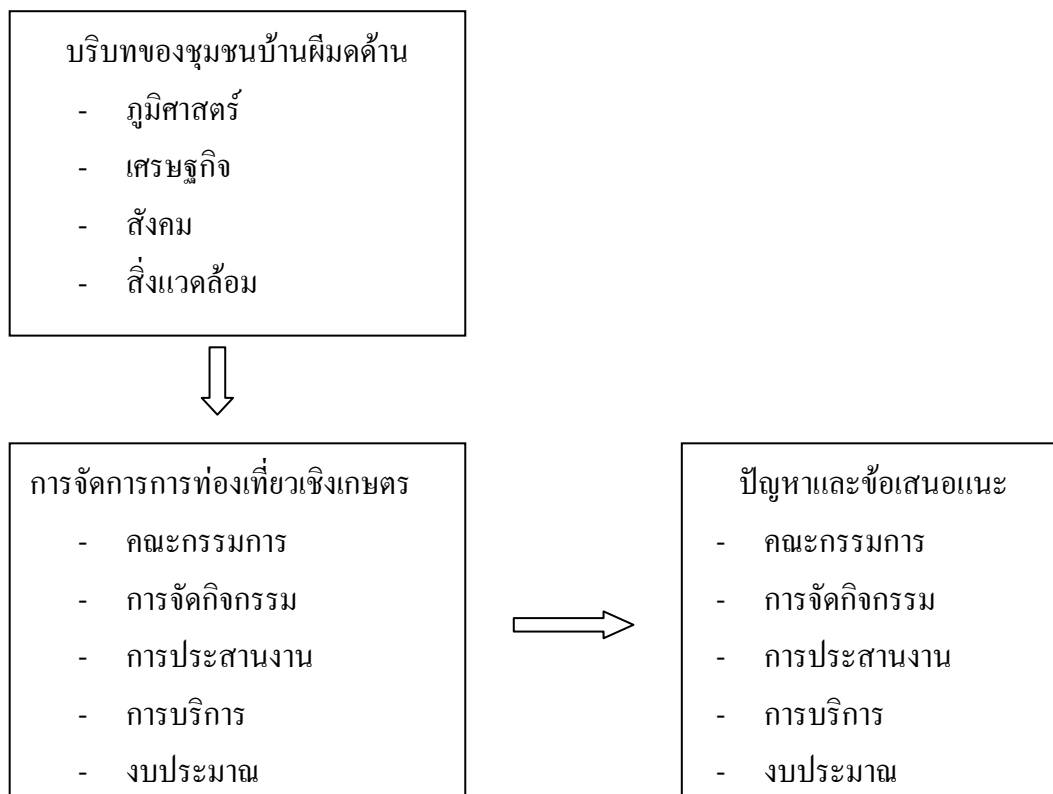
2.2 เจ้าหน้าที่ในหน่วยราชการที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมด ได้แก่ เจ้าหน้าที่สำนักงานเกษตรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เจ้าหน้าที่สำนักงานเกษตรอำเภอบางบาล เจ้าหน้าที่สำนักงานเทศบาล ตำบลบางบาล จำนวน 3 คน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา กำหนดประเด็นการศึกษา ไว้ดังนี้

2.1 ศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมด หมู่ที่ 7 ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2.2 ศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมด หมู่ที่ 7 ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

กรอบแนวความคิดการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวความคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการ หมายถึง กระบวนการทำงานของนักบริหารอย่างเป็นระบบเพื่อให้งานต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน และบรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมายที่กำหนด โดยใช้การวางแผน การจัดองค์กรและการมอบหมายงาน การใช้ทักษะความเป็นผู้นำ และการสร้างแรงจูงใจ ตลอดจนการติดตามและการควบคุมงาน ด้วยคนและทรัพยากรขององค์กร

2. รูปแบบการท่องเที่ยว หมายถึง การท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่คณะกรรมการศูนย์บริการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝัลดได้จัดไว้เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวใน 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) แหล่งท่องเที่ยวประเภทเทศกาลหรือปรากฏการณ์ 2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทรายบุคคลหรือรายกิจกรรม และ 3) แหล่งท่องเที่ยวประเภทชุมชนหรือหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงเกษตร

3. การท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง โครงการที่จัดขึ้นโดยกรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกรโดยใช้ทรัพยากรการเกษตรที่มีอยู่ในท้องถิ่นชนบทให้เป็นประโยชน์ ซึ่งมีรูปแบบการท่องเที่ยว 3 ลักษณะ คือ 1) แหล่งท่องเที่ยวประเภทเทศกาลหรือปรากฏการณ์ 2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทรายบุคคลหรือรายการกิจกรรม และ 3) แหล่งท่องเที่ยวประเภทชุมชนหรือหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงเกษตร

4. การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง กระบวนการทำงานของคณะกรรมการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมดในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรรวมทั้งเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกรในชุมชนบ้านฝึมดโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์ ในด้านการวางแผน การจัดองค์กรและการมอบหมายงาน การใช้ทักษะความเป็นผู้นำ และการสร้างแรงจูงใจ ตลอดจนการติดตามและการควบคุมงาน ด้วยคนและทรัพยากรขององค์กร อย่างเป็นระบบเพื่อให้งานต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานและบรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมายที่กำหนดในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมด ในด้านการจัดกิจกรรม การประสานงาน การบริการ และงบประมาณ รวมทั้งเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกรในชุมชนบ้านฝึมดโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์

5. คณะกรรมการ หมายถึง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมดในด้านจำนวนคณะกรรมการ ข้อมูลส่วนบุคคลของคณะกรรมการ ตำแหน่งหน้าที่ บทบาทในชุมชน การเป็นสมาชิกองค์กร/กลุ่มในชุมชน ประสิทธิภาพการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

6. การจัดกิจกรรม หมายถึง รายการหรือกิจกรรมการท่องเที่ยวท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมดของคณะกรรมการศูนย์บริการใน 3 กลุ่มกิจกรรม ได้แก่ 1) กลุ่มกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับขนบธรรมเนียมประเพณีของชุมชนบ้านฝึมด ซึ่งเป็นงานบุญตามประเพณี ประกอบด้วยประเพณีและการเวียนเทียนวันมาฆบูชา และประเพณีเวียนเทียนวันเข้าพรรษา งานประเพณีวันสงกรานต์ งานทำบุญสวนหลังบ้าน ประเพณีขอฝน (ประเพณีเดือนเจ็ด) และประเพณีวันขึ้นปีใหม่ 2) กลุ่มกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของคนในชุมชน เช่น การสาธิตการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร การทำไม้กวาดดอกอ้อ และ การทำอาหารพื้นบ้าน และ 3) กลุ่มกิจกรรมด้านสังคมของคนในชุมชน เช่น การแข่งขันกีฬาพื้นบ้าน รวมทั้งการจัดเตรียมเส้นทางในรายการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านฝึมดเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านฝึมด กำหนดเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อการเดินเท้าและจุดหยุดชมสถานที่ท่องเที่ยว จัดเตรียมสถานที่พักผ่อนของนักท่องเที่ยว จัดเตรียมวิทยากรสำหรับการอธิบายและบรรยายเกี่ยวกับการทำการเกษตรที่แปลงเกษตรสาธิตของชุมชน

สาธิตและสอนวิธีการแปรรูปถนอมอาหารและทำอาหารพื้นบ้านโดยกลุ่มแม่บ้าน และฝึกปฏิบัติงานหัตถกรรมการทำไม้กวาดดอกอ้อโดยวิทยากรในชุมชน

7. การประสานงาน หมายถึง การประสานงานในการจัดการท่องเที่ยวในเรื่องต่างๆ ในการรับนักท่องเที่ยว เจ้าของสวนและบ้านพัก การประสานงานกับภายนอก และการติดต่อประสานงานกับเครือข่ายที่อยู่ภายนอกกลุ่มดำเนินการ และการส่งเสริมและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียง รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมค ประกอบด้วย สำนักงานเทศบาลตำบลบางบาล สำนักงานเกษตรอำเภอบางบาล และสำนักงานเกษตรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

8. การบริการ หมายถึง การให้บริการจัดทำแผนพับข้อมูลการท่องเที่ยวของศูนย์การท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมคเพื่อการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ไปยังสื่อต่างๆ ผู้สนใจ และนักท่องเที่ยว จัดวิทยากรให้บริการนำชมสถานที่ท่องเที่ยว จัดพาหนะในการท่องเที่ยวทางน้ำ จัดวิทยากรให้บริการบรรยายพาชมสถานที่ท่องเที่ยว จัดวิทยากรให้บริการสาธิตการทำไม้กวาดดอกอ้อทำอาหาร ขนม การแปรรูปผลิตภัณฑ์เกษตรพื้นบ้าน และจัดสถานที่ให้บริการด้านการพักผ่อนแบบบ้านพักสัมผัสวัฒนธรรมของชุมชนบ้านฝึมค แก่นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวที่ศูนย์ท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนบ้านฝึมค

9. งบประมาณ หมายถึง จำนวนเงินที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมค ได้แก่ กรมส่งเสริมการเกษตร สำนักงานเกษตรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เทศบาลอำเภอบางบาล

10. บริบทของชุมชนบ้านฝึมค หมายถึง สภาพของชุมชนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของชุมชนบ้านฝึมคในด้านต่างๆ เช่น ภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนและความเชื่อที่เอื้อต่อการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของศูนย์การท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชน

11. ปัญหาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง ความแตกต่างระหว่างความต้องการกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันที่ทำให้การดำเนินงานในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนฝึมคไม่สามารถดำเนินไปได้ตามที่กำหนดไว้ของคณะกรรมการ ในการจัดกิจกรรม การประสานงาน การบริการ และงบประมาณ

12. ข้อเสนอแนะในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง คำแนะนำของผู้รับผิดชอบที่เห็น และทราบปัญหาการดำเนินการ และการแจ้งให้เห็นถึงปัญหาอุปสรรค และแนวทางในการแก้ไข เพื่อการดำเนินการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมคต่อ

หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงการจัดการในด้านต่างๆ ได้แก่ คณะกรรมการ การจัดกิจกรรม การประสานงาน การบริการ และงบประมาณ

13. แนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง วิธีการที่กำหนดขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาในการดำเนินการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมคในด้านคณะกรรมการ การจัดกิจกรรม การประสานงาน การบริการ และงบประมาณ

14. ตำบลไทรน้อย หมายถึง ตำบลหนึ่งในจำนวน 16 ตำบล ที่อยู่ในเขตอำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

15. ชุมชนบ้านฝึมค หมายถึง หมู่ที่ 7 ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เป็นที่ตั้งของศูนย์บริการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมค ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2. ทราบถึงปัญหาในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมค ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

3. แนวทางในการแก้ไขปัญหาพัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนบ้านฝึมค ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยาให้มีความเหมาะสมต่อการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

4. แนวทางในการวางแผน และ การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนบ้านฝึมค ตำบลไทรน้อย อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเด่น มีความพร้อมด้านองค์ประกอบของการท่องเที่ยว โดยเฉพาะ ทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศต้องการเข้ามาสัมผัสและเรียนรู้กิจกรรมการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านฝึมค